

ג' ומ"ש בשם הרא"ש דדוקא בבת חמש אותיות וכו'. זהלכות
ספר תורה כחז' וז"ל איכא נפוקי דמיניה דה' א"ס יכול לכתוב
ג' חוץ לדף וכן מינה דה' א"ס יכול לכתוב ד' חוץ לדף
דשמה מיניא מילתא כשיש כל כך אותיות חוץ לדף ועוד דל"כ הוה
ליה למימר נסחם לא יכתוב רוב
אותיות של המינה חוץ לדף ונראה
דדוקא קאמר דה' א"ס יכול לכתוב ד' חוץ לדף
משמי אותיות חוץ לדף ונראה דל"כ כמו
לכתולה דמיניא מילתא ונראה דל"כ כמו
שכתב הרמב"ם דאפילו מינה דה' א"ס
עשר אותיות יכתוב חוץ לדף
וחייה חוץ לדף עכ"ל. מוצא מדברי
דמפני הספק חשש לחומר דשמה
מיניא מילתא וכו'. אצל לפע"ד דלא
שקיקין ודאי דהרמב"ם מקמי ספיקו
דהרא"ש ומה שהקשה לדברי
הרמב"ם דא"ס כן ה"ל למימר נסחם
לא יכתוב רוב אותיות של המינה חוץ
לדף עכ"ל, נראה דלא קשיא כלל
שהרי הוה ז"ל הכרעה דמינה דה' א"ס
אותיות חוץ שמקצתה חוץ הדף יכול
לכתוב שמי אותיות חוץ לדף אע"ג
דהוה רוב חוץ לדף וא"ס כן היאך
יאמר נסחם לא יכתוב רוב אותיות של המינה חוץ לדף והא לימא
דמינה דה' א"ס ומה נקט מינה דה' א"ס ולא רובי דאע"ג
דמינה דה' א"ס יכול לכתוב לכתולה רוב חוץ לדף מ"מ מינה
דה' א"ס יכול לכתוב חוץ לדף אצל מיעוטה או אפילו
מינה דה' א"ס יכול לכתוב חוץ לדף אפילו מינה דה' א"ס
אפילו מינה דה' א"ס יכול לכתוב חוץ לדף אפילו מינה דה' א"ס
חוץ לדף וכו' ומה נקטין וכן פסק נש"ע (סעיף ד):
ומ"ש וכו' א"ס הדברים אינן אלא למצוה מן המובחר וכו'. כן
כתב הרמב"ם בפ"ו מהלכות ס"ת והכי נקטין ונראה דל"כ כמו שכתב
המרדכי ע"ש ראב"ה סוף פרק הניזקין (מרדכי גיטין סי' מו) וז"ל
שאפילו נס"ת שאינה עשויה כתיקון חכמים שאינה מפורה בגדין ואין
בין שיטה לשיטה כמלוא שיטה אסור לקרות וכו' עד כאן לשונו אלמא
דסברא ליה דנקיב השיטין פסול וכן כתב הר"ר ירוסם נ"מ כ"ז
(ז' עמוד ד) ולא קיימא לן הכי:

ומ"ש ואם אין לו מקום כדי לכתוב ג' בתוך הדף יניח המקום
חלק. כ"כ הרמב"ם בפ"ו מהלכות ס"ת (ה"ה) וכתב הגהות מיימוני
(דפוס קושטא אות ו) שגם הרמ"ך אצל למשך האותיות ולעשותן גדולות
עד סוף השיטה אסור שאין לשנות אות אחת מחבירו לא להגדילו ולא
להקטין לזד מן המקובלים לבעלי
המסורת:

ד וכתב א"א ז"ל דוקא בבת
ה' אותיות וכו'. זהלכות
ס"ת (סי' ט) וטעמו משום דמיניא
מילתא כשיש כל כך אותיות חוץ לדף
ועוד דל"כ הוה ליה למימר נסחם
לא יכתוב רוב אותיות של מינה חוץ
לדף: ומ"ש רבינו בשם
הרמב"ם. הוה נפ"ו מהלכות ס"ת
(ה"ו):

ג(ב) ותיבה בת ג' אותיות
וכו' אב"א אם אין בה
אלא ב' אותיות וכו'. נהקומן
(ס"ט): מינה נודמנה לו מינה דה' א"ס
אותיות לא יורקנה לבין הדפין אלא
חוזר וכותב בתחלת השיטה וכתב
הרא"ש זהלכות ס"ת (ס"ט) יש
להספק דמינה דה' א"ס חוץ לדף
יש לכתוב שמי חוץ לדף כיון דהוה רוב המינה ומיהו נראה מדקאמר
נודמנה לו מינה דה' א"ס חוץ לדף אצל דה' א"ס חוץ לדף
כיון שמקצתה חוץ לדף יכול לכתוב ב' אותיות חוץ לדף:

ה וכו' א"ס הדברים אינם אלא למצוה מן המובחר אב"א אם
שינה בהם וכו' כשר. כן כתב הרמב"ם בפ"ו מהלכות ס"ת
(ה"ט): [בדק הבית] וכתב מהר"ק (שורש קל) דבכלל זה כותב ג' אותיות
מתיבה בת ה' חוץ לדף בדריעבד כשר. וכתב מהר"ר איסרלן בכתביו (תהומות
הרשן ח"ב) סימן צ"ג על ס"ת שנמצא בו בכמה מקומות חוץ לדף ג' ג'
אותיות מתיבה גדולה בת ז' או ח' וגם לפעמים מתיבה בת ה' אין להקפיד
בדריעבד ואם היינו מונעים לקרות בה אפילו כשיש אחרת כשרה היינו
פוגמים את זאת והוה כמו דריעבד. והר"ן (שורש סי' לט) כתב על ס"ת שהשמיט
בו הסופר חתיבות או פסוקים בין דף לדף ותלה נקודות או עגולות לסימן
בניי שיטי והשיב דאין להכשיר לקרות באותו ס"ת אא"כ יעידו אנשים
שראו לסמוך עליהם שנהגו לקרות בהם על פי אנשים גדולים עכ"ל
[עד כאן]:

ו כתבו המוספות נהקומן (שם ד"ה שלשה) דשם לר"ך שיהא כולו חוץ לדף ופסק כן הרא"ש (ס"ט) וכתב רבינו נס"ת רע"ו: כתב
הרמב"ם בפ"ו (ה"ט) שכתב לכתוב את השם כולו מולה אותו חוץ לדף ופסקו חלו פסול ונראה המיטות
א"ס שכל כותב מקצת המינה נשיטה ומקצתה למעלה וטעמו מדאסיקנא נהקומן (ס"ט) הלכה כרבי שמעון שזרי דאמר כל השם חולין
ומקצתו חוץ לדף משמע דשאר חתיבות אפילו מקצתה חולין: כתב סמ"ק (סי' קנה) אותיות צ"ה שמ"ו לר"כס להיות נראש הדף ואין
קפידא דדבר דריעבד אצל הגהות מיימוני בפ"ו (אות ו ט) כתב שמה שנהגו הסופרים לעשות צ"ה שמ"ו נראש העמודים חזרתי ודקדקתי
דברי הגאונים ולא מנאחיו זו ולפי פרשיות [פתוחות] וסתומות שנספר זה א"א לקיימו וכל ס"ת דן העשויה כן פסולה שהרי פרשם
יהודה אהרן יודוך אחיך (נראשית מט, ח) פתוחה וכו' וכן מה שנהגו סופרים צורים להתחיל כל עמוד צ"ו וקורין לו ווי העמודים נראה
שיש איסור גמור דבר כי עושים את העמודים יש מהן רחב יש מהן קצר וכן פעמים אותיות גדולות אשר לא כדת כדי להתחיל העמוד
צ"ו [וכו'] חוץ מואעידה גם (דגים לא, כה) עכ"ל. והמרדכי כתב בסוף הלכות קטנות (דף י"ד): שגם הר"ם וז"ל מה שנהגו הסופרים
לכתוב ווי העמודים צמגילה וס"ת אי אישר חילי אצלעליניה ואין להתחיל שום עמוד צ"ו רק אותיות צ"ה שמ"ו וכן וי"ו של ואעידה גם

דרישה

פסול ובשאר חתיבות יכול לחלות חצי חתיבה. רמב"ם (הלי' ס"ח ס"א ה"ט) ורבינו כתבו בסימן רע"ו (ס"ו): [ב] יניח המקום חלק. אבל למשך
האותיות ולעשות גדולות עד סוף השיטה אסור [שאיין] לשנות אות אחת
מחבירו לא להגדילו ולא להקטין לזד מן המקובלים לבעלי המסורת
הגהות מיימוניות פ"ו דתפילין. ואין להקשות הא כתב לפני סימן זה
לפיכך אם לא נשאר לו אלא פסוק כשמגיע ליריעה אחרונה וכו' אע"פ
שאין בפסוק האחרון וכו' יעשה [אותיות] ארוכות וכו' משמע שמוטר
ומטר לקרות מפנה אע"ג דאיכא אחרת וכ"כ מהר"ק שורש ק"ל. עד כאן הגיהה:

הגהות והערות

ג] ובדק הבית דפו"ר איתא ד"ו אותיות. אך בתרו"ד וכן בשאר דפוסים של הב"י הגירסא, ג"י אותיות: ד] ובכ"י דפו"ר הגירסא, "ונ"ל דס"ח" וכו':

דמתוך כך נא לידי קלקול שמרחיבין ומקצרין האומיות שלא כד
 כדי לזמנא וי' בראש העמוד עכ"ל ומיהו מלאחי דבי"ה שמ"ו
 אפילו דיעבד פסול ווי דוקא לכתחלה בעינן הן עכ"ל. וכל אלו
 הם דברים שאין להם על מה שיסמוכו ולכן לא נזכרו בדברי
 הפוסקים: [בדק הבית] וכ"כ
 הרשב"ץ בחשובה ח"א סימן קע"ו
 שלא הזכיר ההיא דבי"ה שמ"ו כי אם
 רבינו פרץ בהגהותיו שעשה על
 התשב"ץ (ח"א סי' קפא אות ג) דאפילו
 בדיעבד מיפסל ס"ת בהכי ולא נראו
 דבריו דמנא ליה לרב הא ואין כן
 דעת הראשונים והאחרונים עכ"ל. ולי
 נראה דלכתחלה אין לכתוב ס"ת כן
 וכן נוהגים [עד כאן]:

סימן רעד

פרטי רמזי דינים המבוארים בזה הסימן

[א-ד] לכתוב לשמה ומתוך הכתב ותהיה כל אות מוקפת גי'ל
 ושיעור שבין אות לאות ושבין תיבה לתיבה ולא ידמה אות לאות
 אחרת: [ו] צורת האותיות שצריך לזהר בהן ודין אות שיש בה
 ספק ודין אותיות שהן משונות במקום אחד מבמקום אחר: ניקב
 בתוך האות או אחד מרגלי הה"א ואם נפסק רגל האות בנקב: נפל
 טפה דיו על האות ונטלו: עשה רי"ש כמו דלי"ת אם יכול לתקנו:
 מ"ם פתחה שנרבק פתיחתה כיצד מתקנה: אות הדבוקה לחברתה
 מעיל גריה: איזה אותיות צריכות זיון ואם לא זיון:

א צריך שיאמר הסופר כשמתחיל לכתוב ספר
 זה אני כותב לשם קדושת ספר תורה ומספיק
 לכל הספר ואם לא עשה כן פסול: ב וצריך
 שיהיה לפניו ספר אחר שיעתיק ממנו (ה) שאסור
 לכתוב אפילו אות אחת שלא מן הכתב:

רעד פרטי רמזי דינים המחודשים

המבוארים בזה הסימן

[ב] כתבו שלא מן הכתב אם מותר
 לקרות בו: פרשיות של תפילין אם יכול
 לכתבן בס"ת שלא מן הכתב כיון
 דגריסין: אסור לאדם אחר להקרות
 לסופר א"כ חזור הכותב וקורא בפיו:
 [ג] כתב אל"ף למ"ד ביחד כזה

פסול: יכתוב כתיבה גסה: [ו] צריכים היוונים ליגע באות: [ז] ספר מנקד
 פסול אפילו הסירו הניקוד: פיסק הפסוקים שניקד בדיו או שהניח אויר
 ביניהם:

א צריך שיאמר הסופר כשיתחיל לכתוב ספר זה אני
 כותב לשם קדושת ס"ת ומספיק לכל הספר ואם לא
 עשה כן פסול. הרא"ש כתב בהלכות ס"ת (סי' ג-ד) גבי עינד
 לשמה שה"ר ברוך (ספר המרומה סי' קנז) נסתפק אם צריך להוילא
 בשפתיו או אי סגי במחשבה וכתב הילכך טוב הוא להוילא בשפתיו
 במחלה העיבוד ומו לא צריך וכן כשמתחיל לכתוב ס"ת יאמר ס"ת
 זה אני כותב לשם קדושת תורת משה ומו לא צריך אמנם בשעת כתיבת האזכרות צריך שיחשוב לשם קדושת השם:

כאן אלא מה שצריך לומר במחלה כתיבת הס"ת ונסימן רע"ו (סי' ט) כתב דין כתיבת האזכרות וכ"כ סמ"ג (פסין מה ק
 לשמו מדאמרין בהשולח (גיטין מה): ורשב"ג עינד לשמה בעי כתיבה לשמה לא בעי נחמיה וכשיכתוב צריך שיאמר
 הכתיבה שיכתוב הכל לשם תורת ישראל ואזכרות שלו לשם קדושה כי שמה אין די במחשבה וכ"כ בספר המרומה וכ"כ
 סי' מסקמט) בשם ר"י מאורלייני"ש: וביהו כתב דלרש"י נראה דס"ת קטמה לשמה קיימא דמתיבי סימני דפסולה
 בסתם דסנרא היא מקממא כיון שכותב ס"ת לקרות ט או ללמוד ט (הוא כותב) אן אכל האזכרות ודאי צריך להזכיר
 דבעינן שיכתוב לשם קדושת השם ונ"ל להבא ראייה מהבא דפרק הטובה (שם קד:) היה צריך לכתוב השם ונחמין לכת
 אלמא דכשם שצריך בפירוש לשם קדושת השם אע"פ שכתב לשם קדושת הספר דומיא דשאר הספר פסול ע"כ. וראיה
 כמבואר לרל מבין עם תלמיד דשאני התם שנחמין לכתוב יהודה שאינו כותב בספר נמקום שהוא וסוה ליה נחמין לכתוב
 מן הספר:

אחר שיעתיק ממנו שאסור לכתוב אפילו אות אחת שלא מן הכתב. פרק ב' דמגילה
 הר"ן נפרק ב' דמגילה (ה: ד"ה היכי) דמוכח בירושלמי (פגילה פ"ד ה"א) שאם כתב שלא מן
 מנוח כתב דוקא לכתחלה אבל אם עבר וכתב שלא מן הכתב לא פסל וז"ע אם לא
 הכתב כיון דגריסין עכ"ל: וכתב סמ"ג (פסין כ"ב קד:) אסור לאדם אחר להקרות
 שיכתוב שלא יעשה דגריסין צ"ע דב"כ (טו.) הקב"ה אומר ומשה אומר וכוונת וכן
 הוא מיימיות (דט"ס קושטא פ"א א"ח י"א) והתוספות הקומין (ל ד"ה ומשה). וגם רבינו כ
 הכתב ושיקרא כל מינה קודם שיכתבה ולא חשש לכתב כאן לפי שסמך על מ"ו

יורה דעה רעד הלכות ספר תורה שפתי כהן

ק

סעיף י"ז בלות שנכתב כולו בפעם
 העמודים במגלה וספר תורה חי אישר חילי אצטליגוהו ואין להתחיל
 תורה. ובסמ"ג כתב שיאמר עוד
 שם עד כאן ונראה שכן נכון
 בהלכות קטנות כתב שהר"מ כ' מה שנהגו הסופרים לכתוב ווי
 שום עמוד בוי"ו רק אותיות
 דמחוק כך באים לידי קלקול
 כ' מה שנהגו הסופרים לכתוב ווי

רעד שצריך לכתוב אותה לשמה ודין תיקון האותיות וזיונן. ובו' סעיפים:

א א [א] צריך שיאמר הסופר בשיתחיל לכתוב ספר זה אני כותב (א) לשם קדושת ספר תורה ובמספיק לכל הספר:

ב צריך שיהיה לפניו ספר אחר שיעתיק ממנו (ב) שאסור לכתוב אות אחת שלא מן הבתב (ב) יצריך (א) שיקרא כל תיבה בפיו קודם שיכתבנה: י יכתוב כתיבה נאה ומישרת [ג] תמה [ד] ואם כתב אל"ף למ"ד ביחד כזה י אינו כשר:

ד ד [ה] (ב) צריך שבל אות תהא מוקפת גויל מארבע רוחותיה שלא תדבק אות בחברתה אלא יהא ביניהם כחוט השערה [ו] ולא יהיו מופרדות הרבה זו מזו כדי שלא תהא תיבה אחת נראית כשתים [ז] ויהיה בין תיבה לתיבה (ג) כמלא אות קטנה [ח] ולא יקרבים ביותר שלא יהיו שתי תיבות (ב) נראות כאחת ואם שנה שהרחיק בין האותיות עד שהתיבה נראית כשתים או (ג) שקירב שתי תיבות עד שנראות כאחת פסול:

ה צריך שלא תפסל צורת שום אות עד שאינה נקראת [ט] או דומה לאות אחרת [י] בין בעיקר הכתיבה [יא] בין בקרע בין בנקב שניקב בה בין בטשטוש: ה [יב] (ויכול (ד) ליטול (ג) דיו מן אות הכתוב (ג) כשצריך לדיו (הגהות מיימוני פ"ב) (ד) או שרונה (ד) לגלול הספר (הרא"ש כלל ג'):

כדי למלאם וי"ו בראש העמוד עכ"ל ומיהו מלאתי דבי"ה שמ"ו אפילו בדיעבד פסול אם לא נכתב בראש העמוד אבל ווי אם לא נכתב נמעלה כשר דדוקא לכתחלה צעין עכ"ל ומציאו ב"י (ובמעדני מלך ריש דף ע"ט הבין דהאי ומיהו מ"כ מלשון ב"י הוא שכ' בן ע"ש) מצואר דבי"ה שמ"ו יש לדקדק:

רעד א צריך שיאמר כו'. היינו שיאמר בן צפירוש ולא סגי ליה במחשבה כדלעיל סי' רפ"א ס"ק ג': **ב** ובמספיק לכל הספר. מלבד האזכרות שצריך לחזור לקדשן כדלקמן סימן רע"ו סעיף ב': **ג** שאסור לכתוב כו'. וכ' הר"ן בפ"ב דמגילה דמוכח בירושלמי דאם כתב שלא מן הכתב אסור לקרות בו שלא בשעת הדחק והר"ר מנחם כ' דוקא לכתחלה אבל אם עבר וכתב שלא מן הכתב לא פסל ול"ע אי אוחזן פרשיות שכתפילין יכול לכתוב בספר תורה שלא מן הכתב כיון דגריסן ע"כ עכ"ל ב"י ומציאו ד"מ ועיין בא"ח סי' ל"ב סעיף כ"ע וג"א: **ד** צריך כו' עד שנראית בא' פסול. כ' הב"ח נראה מדלל אמר שאם לא היה בין תיבה לתיבה כמלא אות קטנה פסולה אלמא דחינה פסולה אלא כשקירבים עד שנראים כאחד אבל אם אינו נראה

ערוך

הלכות ס"ת סימן רע"ג רע"ד

השלחן

כך וכדבר חיי העמודים יש רבים וגדולים מראשונים ואחרונים שצעקו ככרוכיב על זה שעיינו מקלקלים כל העמודים בשינוי האותיות לפי שצריכים לשער שיבא וייו בראש כל עמוד אמנם זה זמן רב שיצא לאור תקין סופר אחד יפה אף נעים מסודר על חיי העמודים בלי שום דחיקת אות וכבר נהגו הסופרים לכתוב אחריו ובחדאי שנכון וישר לעשות כן ויש בזה ענין גדול.

כה יש במסורה אותיות רבות וזעירות ובמרדכי משמע שזהו הלכה למשה מסיני וכ"מ פשיטא שאין לפסול ס"ת בשביל זה כיון שלא נזכר בגמ' אך פשיטא שיש להקפיד ומקובל הוא שיש כל האלף בית אותיות רבות וזעירות וי"א שזהו בכל התניך אבל בתורה ליכא רק י"א אותיות גדולות ואלו הן בי"ת דבראשית גימל דוהתנ"ך ד' דאחד בשמע ישראל ה' ה"ד תנמלו וי"ו דנחון יו"ד דועתה יג"ל נא דשלח ל"ס"ד דוישליכם דנצבים נו"ן דנוצר חסד בכי תשא נו"ן פשוטה דאת משפטן דכונה צלפחד עי"ן דשמע ישראל רי"ש דלאר אחר בכי תשא כן נמנו במסורה גדולה והקטנות הם אל"ף דויקרא בראש תורת כהנים הי דבהבראם בבראשית יו"ד דתשי בהאזינו כ"ף בחיי שרה ולבנתה קו"ף דקצתי בחיי ברבקה ומ"ם דעל סוקרה בצו (וי"ב שכתבו שכתוב נלכד י"ב כל הא"ב ומל"ך רכתות וזכירות ואין דפת כגדולים נוחה מזה וגם כ"ס האר"ז לכתו בלינו כן וכ"מ בהמכורכ גדולה אינה אומרת כן וכן מוכן הסופרים).

כן גרסינן במס' סופרים (ס"ו כ"ג) עשרה נקודות בתורה ישפ"ס ד' ביני וביניך יוד (כ"ט) של וביניך נקוד ויאמרו אליו איה שרה אשהך ונקוד אי"ו שבאל"ו (כ"ט ס"ו) כלומר שעל כל איה יש נקודה וכן כשמע וקרא במדרש שם ולא ידע בשכבה ובקומה (דכנניכה) והוי"ו נקוד ויפל על צוארו וישקרו כולו וכלו אחיו לרעה את צאן וגו' את נקוד (משמע תי"ו שיהיה נקודים) אשר פקד משה ואהרן (נמננך) נקוד (משמע) נקוד ונכונות ד' איתא

רע"ג

יד לכתוב לשמה ר הכופר כשיתחיל קדושת ס"ת ומספיק עשה כן פסול עכ"ל רע"א לענין עיבוד צריך לקדש בפ"ע רע"ו וכתב הסמ"ג וזה אני כותב לשם בתחלת שבו יאמת ס"ת יאמת וזה יהיה

נקוד על ואכנו וכן כ"א נמסוכ פ"ט) ובמדרש איתא דואהרן נקוד או בדרך רחוקה היי נקוד ובמדרש איתא דהחיי"ת נקוד ע"ש ונשים עד נפח אשר ה נקוד עשרון עשרון שבחג ב"מ הראשון וי"ו שבע השני נקוד הנסתרות וגו' לנו ולבנינו עד עולם שבער נקוד עכ"ל וכן הוא באדר"ג פל"ד ובכ במדרש אך באדר"ג אומר שהניקוד הוא על לנו ול ועל עי"ן שבער ע"ש וכן הוא להדיא בגמ' בסנה (מ"ג:) וכן הוא במסורה ובפירש"י בחומש אך הבי כתב כבס"י סופרים ע"ש ופשוט הוא דאין ל הנקודות כמו יוד"ן אלא נקודות בעלכא ואם נקודה מותר לקרות בו אלא שצריך ל הנקודה החסירה.

כן איתא במס' סופרים (ס"ט) ב' דבראשית צרי תנין ופשוטין (כלומר גדולים) אותיותיו של תיב כל האותיות וכו' עכ"ל ובמסורה לא נמנו בא רבתות רק ב' דבראשית כמ"ש בסעי' כ"ה עוד שם דוישחט צריך להיות פשוט ובמסורה ליכא אין ידוע על איוה וישחט כחנתו דתלתא יש ב עוד איתא שם דרש"רש דהראשון בסוף שיטה בראש שיטה וכן משמע במסורה קטנה שאומר מכא ודרש מכא וכ"כ המנחת שי ע"ש ול ליוהר בזה.

כך עוד איתא שם שמע ישראל צריך לכתבו השיטה וכל אותיותיו פשוטין (גדולים) צריך שיהא בסוף השיטה עכ"ל ובמסורה לא באותיות רבתות רק העי"ן והדל"ית כמ"ש בסעי' וזה ששמע בראש השיטה פשיטא שהרי היא וכל פרשה פתוחה היא בראש השיטה לרעת ה כמ"ש בס"י ע"ה וזה שאחד בסוף השיטה אי אם הסופרים נוהרים בזה וצריך להזהירם כיו נמצא חולק על זה עוד איתא שם דישאל תורה צריך להיות פשוט והל"מ"ד זקוף ואין הכ ושאר דברים שם כמו במסורה ע"ש.

ותקון האותיות ויוונן ובו ט"ז סעי'.

לשם קדושת ס"ת ולא עוד אלא דלהריא מדבריו דרק באזכרות צריך לשמן וי"ל בפ"י ט"ו הכותב ס"ת או תפילין או סוזה ובשעה לא היתה לו כוונה וכתב אזכרה מן האזכרות שלא לשמן פסולים וכו' עכ"ל ובפ"י בעשרים שחשב כתב ג"כ שכתב האזכרות שלא לשמן הרי להדיא לא הצריך לשמן רק באזכרות וזה שלא הרנישו הפוסקים בזה ובאמת בש"ס לא רק באזכרות שצריכו לשמן וי"ו י"ו י"ו י"ו

